សិរីមន្តជាតក

សិរិមន្តបញ្ហានេះ មានពាក្យថា **បញ្ញាយុបេតំ សិរិយា វិហីនំ** *ដូច្នេះជាដើម នឹងមានដាក់ក្នុងមហាឧមង្គជាត (មហាសថជាតក) ។*

ខាងក្រោមនេះជាសេចក្ដីដែលមានមកក្នុងព្រះបាលី ៖

(ព្រះរាជាវិទេហៈត្រាស់សួរថា)

បញ្ញាយុបេតំ សិរិយា វិហីនំ, យសស្សិនំ វាបិ អបេតបញ្ញំ;
បុច្ឆាមិ តំ សេនក ឯតមត្ថំ, កមេត្ថ សេយ្យោ កុសលា វទន្តិ។

នៃសេនកៈ យើងសួរនូវសេចក្ដីនុ៎ះ គឺបុគ្គលប្រកបដោយប្រាជ្ញាតែប្រាសចាកសិរីសម្បត្តិ ១ បុគ្គលមានយសតែប្រាសចាកប្រាជ្ញា ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពោលថា បណ្ដាបុគ្គលទាំងពីរនោះ បុគ្គលណា ប្រសើរជាង ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

ធីរា ច ពាលា ច ហវេ ជនិន្ទ, សិប្បូបបន្នា ច អសិប្បិនោ ច;
សុជាតិមន្តោបិ អជាតិមស្ស, យសស្សិនោ បេសករា ភវន្តិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងជន ពួកជនប្រាជ្ញ ពួកជនពាល ពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ដោយសិល្បៈ និងពួកជនមិនមានសិល្បៈ សូម្បីជាអ្នកមានជាតិខ្ពស់ រមែងជាអ្នកធ្វើនូវការបម្រើជនអ្នកមានយស ដែលមិនមានជាតិ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះរាជាវិទេហៈត្រាស់ថា)

តុវម្បិ បុច្ឆាមិ អនោមបញ្ញ, មហោសធ កេវលធម្មទស្សិ;
ពាលំ យសស្សឹ បណ្ឌិតំ អប្បភោគំ, កមេត្ថ សេយ្យោ កុសលា វទន្តិ។

ម្នាលមហោសធ អ្នកមានប្រាជ្ញាមិនថោកថយ ជាអ្នកឃើញនូវហេតុដោយសព្វគ្រប់ យើងសូមសួរអ្នក អំពីបុគ្គលពាលមានយស បណ្ឌិតគ្មានភោគៈ តើអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពោលថា បណ្ដាបុគ្គលទាំងពីរនោះ បុគ្គលណាប្រសើរជាង ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

ចាចានិ កម្មានិ ករោតិ ពាលោ, ឥធមេវ សេយ្យោ ឥតិ មញ្ញមានោ;
ឥធលោកទស្សី បរលោកមទស្សី, ឧភយត្ថ ពាលោ កលិមគ្គហេសិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

ពួកជនពាល តែងធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយ ហើយសំគាល់ថា អំពើនេះឯង ជាអំពើប្រសើរ ជាអ្នកឃើញត្រឹមតែលោកនេះ មិនឃើញនូវលោកខាងមុខទេ បុគ្គលពាលតែងកាន់យកនូវទោសក្នុងលោកទាំងពីរ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះ សូមទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរទេ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

ន សិប្បមេតំ វិទធាតិ ភោគំ, ន ពន្ធុវា ន សរីរវណ្ណោ យោ;
បស្សេឡមូគំ សុខមេធមានំ, សិរី ហិ នំ ភជតេ គោរវិន្ទំ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញា និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

សិល្បៈនេះ រមែងមិនដល់នូវភោគសម្បត្តិទេ បុគ្គលមានផៅពង្ស ក៏មិនដល់នូវបុគ្គលមានភោគសម្បត្តិដែរ ទាំងបុគ្គលអ្នកមានឱកាសនៃសរីរៈ (មានរូបឆោមល្អ) ក៏មិនដល់នូវបុគ្គលមានភាគសម្បត្តិដែរ សូមទ្រង់ទតចុះ អ្នកផងតែងគប់រកនូវគោរវិន្ទសេដ្ឋី ជាមនុស្សហៀរទឹកមាត់ដល់នូវសេចក្ដីសុខ ជាអ្នកសាបសូន្យចាកសិរី ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះ ហើយទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

លទ្ធា សុខំ មជ្ជតិ អប្បបញ្ញោ, ទុក្ខេន ផុដ្ឋោបិ បមោហមេតិ;
អាគន្តុជា ទុក្ខសុខេន ផុដ្ឋោ, បវេធតិ វារិចរោវ ឃម្មេ;

ឯតម្បិ ឥស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញាវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

បុគ្គលអប្បប្រាជ្ញា បានសេចក្តីសុខហើយ រមែងស្រវឹង លុះត្រូវសេចក្តីទុក្ខប៉ះពាល់វិញ ក៏ដល់នូវសេចក្តីវង្វេង បុគ្គលអប្បប្រាជ្ញា ត្រូវសេចក្តីសុខនិងទុក្ខថ្មីមកប៉ះពាល់ហើយ ក៏រមែងញាប់ញ័រ ដូចជាវារិចរ (សត្វត្រេចទៅក្នុងទឹក) ដែលញាប់ញ័រក្នុងកាលក្តៅ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

ទុមំ យថា សាទុផលំ អរញ្ញេ, សមន្តតោ សមភិសរន្តិ បក្ខី;
ឯវម្បិ អឌ្ឍំ សធនំ សភោគំ, ពហុជ្ជនោ ភជតិ អត្ថហេតុ;
ឯតម្បិ ឥស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

ពួកសត្វបក្សី តែងហើរសំដៅទៅចោមរោមដើមឈើ ដែលមានផ្លែដ៏ឆ្ងាញ់ក្នុងព្រៃយ៉ាងណា ជនជាច្រើនតែងគប់រក នូវបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ បរិបូណ៌ដោយទ្រព្យនិងភោគៈ ព្រោះហេតុតែប្រយោជន៍ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

ន សាធុ ពលវា ពាលោ, សាហសា វិន្ទតេ ធនំ;
កន្ទន្តមេតំ ទុម្មេធំ, កឌ្ឍន្តិ និរយំ ភុសំ;
ឯតម្បិ ឥស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញាវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

បុគ្គលពាលមានកម្លាំង រមែងបាននូវទ្រព្យ (ព្រោះតែធ្វើ) នូវកម្មដ៏ក្លៀវក្លា មិនល្អទេ ពួកនិរយបាលតែងទាញកន្ត្រាក់នូវបុគ្គលពាលឥតប្រាជ្ញា ដែលកន្ទក់កន្ទេញនោះ យកទៅកាន់នរកដ៏ក្លៀវក្លា ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

យា កាចិ នជ្ជោ គង្គមភិស្សវន្តិ, សព្ពាវ តា នាមគោត្តំ ជហន្តិ;
គង្គា សមុទ្ទំ បដិបជ្ជមានា, ន ខាយតេ ឥទ្ធឹ បញ្ញោបិ លោកេ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

ទឹកស្ទឹងទាំងឡាយណាមួយ រមែងហូរចាក់ទៅទន្លេគង្គា ទឹកស្ទឹងទាំងអស់នោះ រមែងលះបង់នូវនាមនិងគោត្រ ទឹកទន្លេកាលបើហូរដល់សមុទ្រ (រមែងបានឈ្មោះថាមហាសមុទ្រយ៉ាណា) បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងសម្រេច ក៏មិនប្រាកដក្នុងលោកយ៉ាងនោះដែរ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

យមេតមក្ខា ឧទធឹ មហន្តំ, សវន្តិ នជ្ជោ សព្ពកាលមសង្ខ្យំ;
សោ សាគរោ និច្ចមុឡាររវេគោ, វេលំ ន អច្ចេតិ មហាសមុទ្ទោ។

លោកសេនកៈបានពោលនូវមហាសមុទ្រណា ថាជាសមុទ្រធំ ទឹកស្ទឹងទាំងឡាយតែងហូរទៅក្នុងសមុទ្រនោះរាប់មិនបាន អស់កាលទាំងពួង សមុទ្រនោះ មានសន្ទុះដ៏លើសលប់ជានិច្ចមែន តែថា ទឹកមហាសមុទ្រក៏មិនកន្លងនូវច្រាំងបានទេ ។

ឯវម្បិ ពាលស្ស បជប្បិតានិ, បញ្ញំ ន អច្ចេតិ សិរី កទាចិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

ការប្រឹក្សារបស់មនុស្សពាល ក៏យ៉ាងនោះដែរ តាំងពីកាលណាមក បុគ្គលអ្នកមានសិរីរមែងមិនកន្លងនូវបុគ្គលមានប្រាជ្ញាឡើយ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

អសញ្ញតោ ចេបិ បរេសមត្ថំ, ភណាតិ សន្ធានគតោ យសស្សី;
តស្សេវ តំ រូហតិ ញាតិមជ្ឈេ, សិរី ហិ នំ ការយតេ ន បញ្ញា;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

បុគ្គលមានយសឋិតនៅក្នុងទីវិនិច្ឆ័យ បើទុកជាមិនព្រមព្រៀងទុក ក៏អាចប្រាប់នូវសេចក្តីចំពោះពួកជនដទៃបាន សំដីរបស់បុគ្គលមានយសនោះឯង រមែងលូតលាស់ក្នុងកណ្តាលនៃពួកញាតិ អ្នកផងមិនអាចញ៉ាំងបុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា តែសាបសូន្យចាកសិរី ឲ្យធ្វើការ (អ្វី) បានទេ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

បរស្ស វា អត្តនោ វាបិ ហេតុ, ពាលោ មុសា ភាសតិ អប្បបញ្ញោ;
សោ និន្ទិតោ ហោតិ សភាយ មជ្ឈេ, បច្ឆាបិ សោ ទុគ្គតិគាមី ហោតិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

បុគ្គលពាលអប្បប្រាជ្ញា រមែងនិយាយកុហក ព្រោះហេតុនៃអ្នកដទៃឬខ្លួនឯង បុគ្គលពាលនោះ ត្រូវគេតិះដៀលក្នុងកណ្ដាលទីប្រជុំ ក្នុងកាលខាងក្រោយ បុគ្គលពាលនោះ រមែងទៅកាន់ទុគ្គតិ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហើយហេតុនេះ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

អត្ថម្បិ ចេ ភាសតិ ភូរិបញ្ញោ, អនាឍ្យោ អប្បធនោ ទលិទ្ទោ;
ន តស្ស តំ រូហតិ ញាតិមជ្ឈេ, សិរី ច បញ្ញាណវតោ ន ហោតិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

បុគ្គលមានប្រាជ្ញាក្រាសដូចផែនដី មិនមានទីនៅ មិនមានទ្រព្យធន ជាបុគ្គលក្រីក្រ បើទុកជាពោលនូវសេចក្ដី (ណាមួយ) ពាក្យសំដីរបស់បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញានោះ ក៏មិនលូតលាស់ក្នុងកណ្ដាលនៃពួកញាតិ ទាំងសិរីរបស់បុគ្គលមានប្រាជ្ញាក៏មិនមាន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

បរស្ស វា អត្តនោ វាបិ ហេតុ, ន ភាសតិ អលិកំ ភូរិបញ្ញោ;
សោ បូជិតោ ហោតិ សភាយ មជ្ឈេ, បច្ឆាបិ សោ សុគ្គតិគាមី ហោតិ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាក្រាសដូចផែនដី រមែងមិននិយាយពាក្យឡេះឡោះ ព្រោះហេតុនៃបុគ្គលដទៃឬខ្លួនឯងទេ បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញានោះ មានគេបូជាក្នុងកណ្ដាលទីប្រជុំ លុះ

កាលខាងក្រោយ អ្នកមានប្រាជ្ញានោះ រមែងទៅកាន់សុគតិ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហើយហេតុនេះ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

ហត្ថី គវស្សា មណិកុណ្ឌលា ច, ថិយោ ច ឥទ្ធេសុ កុលេសុ ជាតា;
សព្ពាវ តា ឧបភោគា ភវន្តិ, ឥទ្ធស្ស បោសស្ស អនិទ្ធិមន្តោ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

ដំរី គោ សេះ កែវមណី កុណ្ឌល និងនារី តែងកើតមានក្នុងត្រកូលអ្នកស្តុកស្តម្ភ ដំរី គោ សេះ ជាដើម ទាំងអស់នោះ ជារបស់មិនមានឫទ្ធិ ទើបជាគ្រឿងឧបភោគ (ប្រើប្រាស់) របស់បុរសជាឥស្សរៈ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលថា)

អសំវិហិតកម្មន្តំ, ពាលំ ទុម្មេធមន្តិនំ;
សិរី ជហាតិ ទុម្មេធំ, ជិណ្ណំវ ឧរគោ តចំ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

សិរីគឺឥស្សរិយយស រមែងលះបង់នូវបុគ្គលពាល ដែលមិនចេះចាត់ចែងនូវការងារ ជាអ្នកមានគំនិតអាក្រក់ ឥតប្រាជ្ញា ដូចពស់ដែលលះចោលនូវសំណកចាស់ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរទេ ។

(អាចារ្យសេនកៈទូលថា)

បញ្ច បណ្ឌិតា មយំ ភទ្ទន្តេ, សព្ពេ បញ្ជលិកា ឧបដ្ឋិតា;
ត្វំ នោ អភិភុយ្យ ឥស្សរោសិ, សក្កោវ ភូតបតិ ទេវរាជា;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោ និហីនោ សិរីមាវ សេយ្យោ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំង ៥ នាក់ សុទ្ធសឹងជាបណ្ឌិត ប្រណម្យដៃបម្រើព្រះអង្គទាំងអស់គ្នា ព្រះអង្គជាធំលើសលប់លើពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ដូចជាទេវរាជៈឈ្មោះសក្កៈជាម្ចាស់នៃទេវតា ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលថោកទាប ឯបុគ្គលមានសិរី ជាបុគ្គលប្រសើរ ។

(ព្រះមហោសធបណ្ឌិតទូលតបកាត់ផ្តាច់វាទៈអាចារ្យសេនកៈថា)

ទាសោវ បញ្ញស្ស យសស្សិ ពាលោ, អត្ថេសុ ជាតេសុ តថាវិធេសុ;
យំ បណ្ឌិតោ និបុណំ សំវិធេតិ, សម្មោហមាបជ្ជតិ តត្ថ ពាលោ;
ឯតម្បិ ទិស្វាន អហំ វទាមិ, បញ្ញោវ សេយ្យោ ន យសស្សិ ពាលោ។

បុគ្គលពាលដែលមានយស ទុកដូចជាទាសៈ របស់បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញា នាកាលហេតុទាំងឡាយប្រាកដដូច្នោះកើតហើយ អ្នកប្រាជ្ញាតាក់តែងនូវប្រស្នាដ៏ល្អិតណា បុគ្គលពាលរមែងដល់នូវការវង្វេងក្នុងប្រស្នាដ៏ល្អិតនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញហេតុនេះហើយ ទើបទូលថា បុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញាហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រសើរ ឯបុគ្គលពាលមានយស មិនប្រសើរទេ ។

អទ្ធា ហិ បញ្ញាវ សតំ បសត្ថា, កន្តា សិរី ភោគរតា មនុស្សា;
ញាណញ្ច ពុទ្ធានមតុល្យរូបំ, បញ្ញំ ន អច្ចេតិ សិរី កទាចិ។

តាមពិត ពួកសប្បុរស តែងសរសើរប្រាជ្ញាតែម្យ៉ាង ពួកមនុស្សតែងត្រេកអរចំពោះភោគៈ សិរីគ្រាន់តែជាទីត្រេកអររបស់ (ពួកមនុស្សពាល) មួយទៀត ញាណនៃអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយមិនមានអ្វីប្រៀបផ្ទឹមបានទេ តាំងពីកាលណាមក បុគ្គលអ្នកមានសិរី រមែងមិនកន្លងនូវបុគ្គលមានប្រាជ្ញាបានឡើយ ។

(ព្រះចាតុរិតហេរាជត្រាស់ថា)

យំ តំ អបុច្ឆិម្ហ អកិត្តយី នោ, មហោសធ កេវលធម្មទស្សី;
គវំ សហស្សំ ឧសភញ្ច នាគំ, អាជញ្ញយុត្តេ ច រថេ ទស ឥមេ;
បញ្ហស្ស វេយ្យាករណេន តុដ្ឋោ, ទទាមិ តេ គាមវរានិ សោឡសៈ។

ម្នាលមហោសធ ជាអ្នកឃើញធម៌សព្វគ្រប់ យើងបានសួរនូវប្រស្នាណា អ្នកបានថ្លែងដោះស្រាយនូវប្រស្នានោះដល់យើង យើងត្រេកអរដោយការដោះស្រាយនូវប្រស្នា (របស់យើង) យើងសូមឲ្យទ្រព្យទាំងនេះ គឺគោមួយពាន់ មានគោឧសភៈ (ជាដើម) ផង ដំរីផង រថដែលទឹមដោយសេះអាជានេយ្យ ១០ ផង ស្រុកសួយ ១៦ ផង ដល់អ្នក ។

(សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក វីសតិនិបាត បិដកលេខ ៦០ ទំព័រ ៨០ និងអដ្ឋកថា)

ថ្ងៃ ច័ន្ទ ១១ កើត ខែទុតិយាសាឍ ឆ្នាំច សំរិទ្ធិស័ក ច.ស. ១៣៨០ ម.ស. ១៩៤០

ថ្ងៃទី ២៣ ខែ កក្កដា ព.ស. ២៥៦២ គ.ស.២០១៨

ដោយស.ដ.វ.ថ.